

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 01, 2020

Nummer 1, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:2](#) 07-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:9](#) 07-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:14](#) 07-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:6](#) 07-01-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:10](#) 07-01-2020

RECHTSPRAAK

Moeten de toepasselijke grond(en) voor verbeurdverklaring uit artikel 33a Sr worden geëxpliciteerd in het vonnis?

Advocaat-generaal A.E. Harteveld heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt over de verbeurdverklaring van het in beslag genomen geldbedrag van € 1.055.

Het hof heeft geoordeeld dat er aanwijzingen zijn dat 'het geld is verdiend met drugshandel, gelet op het feit dat verdachte een grote hoeveelheid harddrugs bij zich had en een getuige verklaart dat zij al vaker drugs heeft gekocht bij verdachte'. Het hof heeft in het midden gelaten op welke in artikel 33a lid 1 Sr genoemde grond of gronden het geldbedrag van € 1.055 voor verbeurdverklaring vatbaar is. Mede gelet daarop heeft het hof de beslissing tot verbeurdverklaring van voormeld geldbedrag ontoereikend gemotiveerd. Opmerking verdient daarbij dat onder 'het strafbare feit', 'het feit' en 'het misdrijf' in artikel 33a lid 1 Sr telkens het bewezen verklaarde feit moet worden verstaan, zodat in een geval als het onderhavige voor verbeurdverklaring is vereist dat één van de in artikel 33a lid 1 Sr genoemde gronden zich voordoet ten aanzien van het bewezen verklaarde aanwezig hebben van verdovende middelen.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de verbeurdverklaring van voormeld geldbedrag van € 1.055, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:9

Zaaknummer: 18/04306

Rechters: W.A.M. van Schendel, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.Y. Taekema

Wetsartikelen: 33a Sr

RECHTSPRAAK

Professioneel verschoningsrecht van humanistisch en boeddhistisch geestelijk verzorger verbonden aan een PI.

Het middel komt onder meer op tegen het oordeel van het hof dat het in artikel 218 Sv bedoelde verschoningsrecht toekomt aan twee geestelijk verzorgers uit een penitentiaire inrichting (PI).

Artikel 218 Sv heeft het oog op personen tot wier taak het behoort aan anderen hulp te verlenen doch die deze taak slechts dan naar behoren kunnen vervullen indien zij zich kunnen verschonen ten aanzien van geheimen welke hun zijn toevertrouwd door hulpzoekenden die zonder de zekerheid van geheimhouding tegenover justitie aan deze beroepsbeoefenaren geen hulp zouden vragen (vgl. HR 25 oktober 1983, ECLI:NL:HR:1983:AG4685). Aan het verschoningsrecht ligt ten grondslag dat het maatschappelijk belang dat de waarheid in rechte aan het licht komt, moet wijken voor het maatschappelijk belang dat eenieder zich vrijelijk en zonder vrees voor openbaarmaking van het toevertrouwde om bijstand en advies tot de verschoningsgerechtigde moet kunnen wenden (vgl. HR 1 maart 1985, ECLI:NL:HR:1985:AC9066). Tot de beroepsbeoefenaren die op grond van artikel 218 Sv een verschoningsrecht hebben, behoren de arts, de advocaat en de notaris. Ook de geestelijke stand komt dat verschoningsrecht toe (vgl. *Kamerstukken II* 1913/14, 286, 3, p. 90, 93, 94, *Kamerstukken II* 1917/18, 77, 1, p. 48 en HR 14 december 1948, *NJ* 1949/95). Het verschoningsrecht geldt daarbij voor wetenschap die hun als zodanig is toevertrouwd.

Het hof heeft vastgesteld dat de getuigen '[getuige 1]' en '[getuige 2]' als humanistisch respectievelijk boeddhistisch geestelijk verzorger aan de penitentiaire inrichting PI Zuid-West – De Dordtse Poorten zijn verbonden, overeenkomstig de penitentiaire regelgeving. Voorts heeft het hof geoordeeld dat deze getuigen zich, gelet op de aard en de inhoud van hun functie, als geestelijk verzorgers kunnen beroepen op het verschoningsrecht als bedoeld in artikel 218 Sv. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk. Voor zover het middel daarover klaagt, is het tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:6

Zaaknummer: 19/00929

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: Y. Moskowicz

Wetsartikelen: 218 Sv en 41 Pbw

RECHTSPRAAK

Begrip ‘verkeersongeval’ als bedoeld in artikel 7.1 WVV 1994.

Het middel ziet op het bewezen verklaarde en klaagt over het oordeel van het hof dat sprake is van een ‘verkeersongeval’ in de zin van artikel 7 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994).

Het middel berust onder meer op de opvatting dat slechts dan kan worden gesproken van een ‘verkeersongeval’ in de zin van artikel 7 WVV 1994 indien sprake is van ‘een botsing, een aan- of overrijding of een handeling ter voorkoming daarvan’. Die opvatting is te beperkt en daarom onjuist.

Het oordeel van het hof dat sprake is van een verkeersongeval is niet onbegrijpelijk. Daarbij heeft de Hoge Raad in aanmerking genomen dat het hof, blijkens de bewijsvoering, onder meer heeft vastgesteld dat op de openbare weg een persoon op de motorkap van de door de verdachte bestuurde auto is terechtgekomen en de verdachte met die persoon op de motorkap is doorgereden terwijl hij zijn snelheid heeft verhoogd en slingerende bewegingen heeft gemaakt, waardoor die persoon van de auto is gevallen en op het wegdek is terechtgekomen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:14

Zaaknummer: 18/05303

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J.C. Reisinger

Wetsartikelen: 7 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Vereisten voor kwalificatie als ‘zeer actieve veelpleger’ als bedoeld in artikel 2 sub b van de Richtlijn voor Strafvordering bij meerderjarige veelplegers.

Het middel klaagt over de aan de verdachte opgelegde maatregel tot plaatsing in een inrichting voor stelselmatige daders (hierna: ISD-maatregel). Daartoe voert het aan dat het hof bij de beoordeling of sprake is van een ‘zeer actieve veelpleger’ ten onrechte heeft meegewogen de bewezen verklaarde gevoegde misdrijf feiten in de zaken met de parketnummers 03/700254-16 en 03/700463-15.

Ingevolge artikel 38m lid 1 Sr kan de rechter de ISD-maatregel slechts opleggen op vordering van het Openbaar Ministerie. Gelet op onder meer de strikte afgrenzing die de richtlijn aanbrengt ten aanzien van de gevallen waarin plaats is voor het vorderen van de ISD-maatregel, staan beginselen van behoorlijke rechtspleging eraan in de weg dat de rechter, indien hij vaststelt dat een dergelijke vordering is gedaan in strijd met de richtlijn, niettemin de ISD-maatregel oplegt (vgl. HR 7 juli 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH9943).

De richtlijn vermeldt een aantal eisen waaraan moet zijn voldaan, voordat sprake is van een ‘zeer actieve veelpleger’ als bedoeld in deze richtlijn tegen wie de oplegging van de ISD-maatregel kan worden gevorderd. Eén van deze eisen is dat over een periode van vijf jaren processen-verbaal zijn opgemaakt tegen de verdachte voor meer dan tien misdrijf feiten, waarvan ten minste één misdrijf in de laatste twaalf maanden, terug te rekenen vanaf de pleegdatum van het laatst gepleegde misdrijf feit.

Het middel berust op de opvatting dat bij de beoordeling of is voldaan aan deze eis, strafbare feiten die gevoegd aanhangig zijn gemaakt of waarvan op de terechtzitting de voeging is bevolen (en waarvan niet is vrijgesproken), niet mogen worden meegeteld. Die opvatting is onjuist.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:2

Zaaknummer: 18/03180

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 38m Sr en 2 Richtlijn voor Sv bij meerderjarige veelplegers

RECHTSPRAAK

Is er onjuiste ambtelijke informatie verstrekt waardoor verdachte toch ontvankelijk kan zijn in het cassatieberoep?

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal kan de verdachte niet worden ontvangen in het ingestelde beroep.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:10

Zaaknummer: 19/00106

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 432 Sv